

Arrest

nr. 73 874 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 maart 2009 en heeft zich op 17 maart 2009 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 30 november 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 12 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.2. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in op 6 augustus 2010 die op 17 augustus 2010 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken omdat verzoekster niet aanwezig was op het gehoor.

1.3. Verzoekster verklaarde zich een derde keer vluchteling op 21 oktober 2010.

1.4. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 januari door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij werd gehoord op 8 november 2011.

1.5. Op 18 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul. U bent Tadjiekse. Tot de komst van de Taliban was u onderwijzeres in een lagere school in Kabul. In 1989 (1368 volgens de Afghaanse kalender) bent u gehuwd met R(...) M(...) Y(...). Hij is eveneens geboren in Kabul, waar hij lange tijd heeft gewoond. Zijn vader is evenwel afkomstig uit het Nijrab-district (in de provincie Kapisa). In 1997, een jaar na de geboorte van uw jongste zoon en nadat de Taliban Kabul hadden ingenomen, zijn jullie naar het dorp Hossein Khankhel in Nijrab verhuisd. Jullie woonden daar tot jullie vertrek uit Afghanistan. Jullie zijn Afghanistan ontvlucht omdat jullie vreesden dat jullie dertienjarige dochter A(...) zou moeten huwen met commandant T(...). Indien jullie hier niet mee akkoord gingen, riskeerde uw oudste zoon te worden ingelijfd bij een gewapende beweging om jihad te voeren. Nadat jullie via een buurman over commandant T(...)’s plannen hadden gehoord, werd er een klacht ingediend bij de Afghaanse autoriteiten. Omdat zij jullie familie onvoldoende konden beschermen tegen de invloed en wil van commandant T(...) heeft u uiteindelijk het land verlaten. U, uw echtgenoot en drie kinderen reisden op 13/02/2009 (24 dalwa 1387) naar Pakistan. Jullie gingen via Peshawar naar Islamabad, waar u en uw jongste kinderen aan boord van een vliegtuig gingen dat jullie naar Europa bracht. Uw echtgenoot en oudste zoon zouden op een later tijdstip naar Europa reizen. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hen. Op 16/03/2009 kwamen u en uw kinderen aan in België. De volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Op 01/12/2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 43.302 van 12/05/2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkaardige beslissing.

Op 06/08/2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Omdat u niet kwam opdagen voor het gehoor van 17/08/2010, werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag en werd uw tweede asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten.

Op 21/10/2010 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. U zegt nog steeds commandant T(...) te vrezen. Bovendien acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u enkele documenten voor: een document van het dorps hoofd van Hassankhel dat moet aantonen dat u in Kapisa gewoond heeft, twee schoolrapporten die aantonen dat uw kinderen school liepen in Kapisa, een internetartikel waarin T(...) wordt vernoemd, diverse artikels over de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving en een attest van een psychotherapeut in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 01/12/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw problemen met commandant T(...) en aan uw beweerde verblijf in Kapisa geen geloof kon worden gehecht. Het Commissariaat-generaal oordeelde bovendien dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestond. Op 18/05/2010 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "Gelet op het gebrek aan bewijzen, haar beperkte kennis en haar foutieve verklaringen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij van 1996 tot 2009 in Kapisa verbleef. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweringen over commandant T(...)." De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde eveneens dat u niet aantoonde dat u bij een terugkeer naar Kabul, waar uw familie woont, een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Naar aanleiding van uw derde asielaanvraag tracht u middels het voorleggen van enkele documenten aan te tonen dat u wel degelijk jarenlang in Kapisa woonde. Uw familie zou een vrouw naar Nijrab hebben gestuurd. Deze vrouw zou de twee schoolrapporten en het attest van het dorps hoofd

hebben geregeld. Het is evenwel merkwaardig dat u geen idee heeft wie deze vrouw, die gehuld in een burka naar Nijrab zou zijn gereisd, precies is (CGVS, p.2,5,7). Nog merkwaardiger is dat u niet weet wie de vriend van de familie is die deze documenten vanuit Afghanistan naar uw broer in België zou hebben gebracht. U weet niet eens of deze man in België woont (CGVS, p.3,4). Dit alles roept twijfels op bij de waarde van deze stukken. Het attest van de malik kan door eender wie en eender waar zijn opgemaakt. Dergelijk document kan uw asielseleas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De twee schoolrapporten van uw kinderen moeten bewijzen dat uw kinderen les volgden in de Abdul Haq school. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige bronnen blijkt dat er in Hussain Khel nog een andere school bestaat, met name de Mohammad Ayub Shaheed School. U zegt dat deze school inderdaad in uw dorp was (CGVS, p.5). U kan evenwel niet verduidelijken hoever die school van uw huis gelegen is. Verder bent u niet zeker of zowel jongens als meisjes naar deze school kunnen. Omdat u meent dat het een lagere school is, gaat u ervan uit dat dit het geval is (CGVS, p.5). Echter, uit de informatie blijkt dat dit een school voor middelbaar onderwijs is. Het is zeer opmerkelijk dat iemand die tot de komst van de Taliban in het onderwijs zou hebben gestaan, niet kan verduidelijken welke soort onderwijs er in haar dorp in Kapisa werd georganiseerd. Dit toont eens te meer aan dat uw verblijf in Kapisa niet geloofwaardig is en dat ook aan de schoolrapporten, die op verzoek van de onbekende vrouw werden opgesteld, geen waarde kan worden gehecht.

Het artikel dat van de BBC website werd geplukt, maakt melding van het bestaan van een crimineel die T(...) heet. U stelt dat het over de man gaat met wie u problemen kende. Het bestaan van een commandant met die naam in Kapisa werd evenwel niet in twijfel getrokken door de Belgische asielinstanties. Er werd wel vastgesteld dat u uw verblijf in Kapisa niet aannemelijk maakte, wat leidde tot de logische conclusie dat ook uw problemen met T(...) niet op waarheid berusten. Dit laatste werd overigens bevestigd door uw bijzonder vage verklaringen over T(...), die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gelegen. Zo kon u niet verduidelijken of de man eerder al huwde, of hij kinderen had, welke zijn etnie was of wat hij in het verleden uitspraken. Ook deze keer blijkt dat u bitter weinig over de man weet: het artikel van 04/11/2008 vermeldt dat T(...) meermaals in de gevangenis zat en dat hij tot de doodstraf werd veroordeeld. U blijkt opnieuw niet op de hoogte te zijn van deze feiten (CGVS, p.5), hoewel het deze man zou zijn die met uw dochter wenste te huwen.

De artikelen over de positie van de vrouw houden geen verband met uw persoonlijk relaas en herstellen uw geloofwaardigheid evenmin.

Het attest van de psychotherapeut stelt dat u lijdt aan een post-traumatische stress-stoornis. De therapeut zou na twee sessies van 45 minuten tot deze bevinding zijn gekomen. U stelt dat u de therapeut, die schrijft dat het attest werd gegeven op aanvraag van patiënte, na afgifte van het attest niet meer heeft geraadpleegd (CGVS, p.6). Op dit moment zou u niet in behandeling zijn (CGVS, p.7). Dat uw huidige psychische problemen te wijten zouden zijn aan problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, wordt door dit attest allerm minst aangetoond.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden geconcludeerd dat de nieuwe documenten geen bewijs leveren voor uw verblijf in Kapisa of voor uw problemen in die regio met commandant T(...). Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Kapisa dient wat uw vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gekeken te worden naar de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, waar u zelf lange tijd leefde en waar onder meer uw drie zussen en uw broer verblijven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen

aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en de algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, voert verzoekster aan dat er geheel ten onrechte werd voorbijgegaan aan haar grieven, nu er twijfel zou bestaan aangaande haar verblijf in Kapisa. Zij stelt dat er ten onrechte en zonder meer verwezen wordt naar de eerste beslissing van de commissaris-generaal, waar zij werd onderworpen aan een zeer strenge en doorgedreven ondervraging en niet altijd bij machte was om te antwoorden op bepaalde doorgedreven vragen. Volgens verzoekster staat het vast dat zij een Afghaanse vrouw is die onvoldoende over gegevens beschikt om afdoende op de vragen van tegenpartij te kunnen antwoorden, en legde zij bij de derde asielaanvraag documenten neer die op ontegensprekelijke wijze haar verblijf in Kapisa bewijzen. Zij vervolgt dat het bestaan van dergelijke stukken zwaarder doorweegt dan het feit van niet te kunnen antwoorden op vragen over wie de vrouw precies is die door haar familie naar Nijrab gestuurd werd om de documenten te gaan halen. Verzoekster meent dat er geen enkele aanwijzing is dat de specifieke documenten die zij voorlegt, vals zouden zijn en stelt dat de commissaris-generaal geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en betrouwbaarheid van de documenten te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat louter en alleen verwijzen naar het feit dat zij niet van alles op de hoogte was uit Kapisa, geenszins als voldoende kan worden beschouwd. Zij volhardt dat ze wel degelijk uit een gevaarlijke regio komt en zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) het Commissariaat-generaal al op 1 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam waarbij aan haar beweerde verblijf in Kapisa geen geloof kon worden gehecht, hetgeen werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (ii) de documenten die zij thans voorlegt door een vrouw in Kapisa zouden zijn opgehaald maar verzoekster geen idee heeft wie deze vrouw is en ook niet weet welke vriend van de familie deze documenten vanuit Afghanistan naar haar broer in België zou hebben gebracht, wat twijfels oproept bij de waarde van deze stukken, en het attest van de Malik door eender wie en eender waar kan zijn opgemaakt, (iii) het opmerkelijk is dat iemand die tot de komst van de Taliban in het onderwijs zou hebben gestaan niet kan verduidelijken welk soort onderwijs er in haar dorp in Kapisa werd georganiseerd, (iv) het ook deze keer blijkt dat verzoekster bitter weinig weet over de man die met haar dochter wenste te huwen, (v) de artikels over de positie van de vrouwen geen verband houden met haar persoonlijk relaas en evenmin de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, (vi) het attest van de psychotherapeut niet aantoont dat haar huidige psychische problemen te wijten zouden zijn aan problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend, (vii) er actueel in Kabul geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoekster volhoudt dat zij onder druk werd gezet om haar dochter af te staan aan commandant T., stelt de Raad vast dat zij zich op hetzelfde relaas baseert als in het kader van haar vorige aanvraag. Zonder verzoeksters eerste asielaanvraag opnieuw te beoordelen – hetgeen overigens niet de bevoegdheid is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – stelt de Raad vast dat inzake haar vluchtmotieven in 's Raads arrest nr. 43 302 van 12 mei 2010 reeds als volgt werd geoordeeld: *“Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij van 1996 tot aan haar vertrek uit Afghanistan in 2009 in de provincie Kapisa verbleef. Zij legde geen enkel document neer waaruit kan afgeleid worden dat zij met haar gezin in Kapisa heeft gewoond. In het verzoekschrift verklaart zij dat zij geen tijd had om documenten mee te nemen en dat de documenten die zij wel bij zich had, werden bijgehouden of verscheurd door de smokkelaar. Tijdens het gehoor stelde zij dat zij schoolrapporten had van haar kinderen maar dat zij die voor haar vertrek uit Afghanistan heeft vernietigd. Deze verklaringen voor het gebrek aan documenten zijn weinig geloofwaardig, te meer daar verzoekster wel in staat bleek documenten mee te nemen en neer te leggen die dateren van toen zij in Kaboel verbleef. Verder heeft verzoekster geen verklaring voor de vaststelling van de Commissaris-generaal dat zij in het geheel niet kon zeggen hoeveel families in het dorp woonden en zij slechts vier andere dorpen in de ganse vallei kende die bovendien niet terug te vinden waren op de beschikbare kaarten. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift terecht op dat zij tijdens het gehoor verklaarde dat haar dorp op een half uur wandelen van het dorp Nijrab ligt. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt evenwel dat beide dorpen op meer dan tien kilometer van elkaar liggen. Gelet op het gebrek aan bewijzen, haar beperkte kennis en haar foutieve verklaringen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij van 1996 tot 2009 in Kapisa verbleef. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters beweringen over commandant T...”*

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde stukken, namelijk een document van het dorpshoofd van Hassankhel, twee schoolrapporten, een internetartikel waarin T. wordt vernoemd, diverse artikels over de positie van de vrouw in de Afghaanse samenleving en een attest van een psychotherapeut.

2.5. Verder wijst de Raad erop dat geen enkele wetsbepaling verbiedt dat in het kader van een meervoudige asielaanvraag uitspraak wordt gedaan mede op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd zou zijn omdat zij voortgaat op het feit dat verzoeksters eerste asielrelaas als ongeloofwaardig werd beschouwd, kan derhalve niet worden bijgetreden. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal, naast een verwijzing naar de reden van de weigeringsbeslissing in de eerste asielaanvraag, uitvoerig ingaat op de nieuwe elementen die verzoeker aanbrengt in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Zo verzoekster kritiek uit op de bevindingen naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag en voorhoudt dat een Afghaanse vrouw onvoldoende over deze gegevens beschikt om afdoende op vragen van de tegenpartij te kunnen antwoorden en vrouwen in Afghanistan niet veel rechten hebben, wijst de Raad erop dat verzoekster als onderwijzeres in een lagere school in Kabul tewerkgesteld was tot aan de komst van de taliban, zodat van haar wel mag verwacht worden dat zij op overtuigende wijze en met coherente verklaringen zou kunnen aantonen afkomstig te zijn of althans van 1996 tot 2009 in Kapisa te hebben gewoond. De vaststelling naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag dat zij ook middels

haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt in Kapisa te hebben gewoond wordt verder gesteund door het feit dat zij als onderwijzeres niet kan verduidelijken welk soort onderwijs er in haar dorp in Kapisa wordt georganiseerd. Haar verklaringen voor haar gebrek aan kennis, namelijk dat zij als Afghaanse vrouw over onvoldoende kennis beschikt, kan, gelet op haar profiel als onderwijzeres, niet aangenomen worden.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt worden de thans neergelegde stukken, met name twee schoolrapporten en een document van het dorps hoofd van Hassankhel, niet alleen geweerd als objectief bewijs van haar afkomst uit Kapisa omdat zij niet op de hoogte is van de persoon die de documenten zou hebben opgehaald in Kapisa en de persoon die deze documenten hier afleverde in België bij haar broer, doch tevens omdat *"Het attest van de malik (...) door eender wie en eender waar (kan) zijn opgemaakt. Dergelijk document kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De twee schoolrapporten van uw kinderen moeten bewijzen dat uw kinderen les volgden in de Abdul Haq school. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige bronnen blijkt dat er in Hussain Khel nog een andere school bestaat, met name de Mohammad Ayub Shaheed School. U zegt dat deze school inderdaad in uw dorp was (CGVS, p.5). U kan evenwel niet verduidelijken hoever die school van uw huis gelegen is. Verder bent u niet zeker of zowel jongens als meisjes naar deze school kunnen. Omdat u meent dat het een lagere school is, gaat u ervan uit dat dit het geval is (CGVS, p.5). Echter, uit de informatie blijkt dat dit een school voor middelbaar onderwijs is. Het is zeer opmerkelijk dat iemand die tot de komst van de Taliban in het onderwijs zou hebben gestaan, niet kan verduidelijken welke soort onderwijs er in haar dorp in Kapisa werd georganiseerd. Dit toont eens te meer aan dat uw verblijf in Kapisa niet geloofwaardig is en dat ook aan de schoolrapporten, die op verzoek van de onbekende vrouw werden opgesteld, geen waarde kan worden gehecht."* Dat de commissaris-generaal geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en betrouwbaarheid van de door verzoekster bijgebrachte documenten te weerleggen, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de pertinente motieven met betrekking tot haar onwetendheid over T. niet betwist en evenmin verduidelijkt hoe de artikels over de positie van de vrouw in Afghanistan verband houden met haar persoonlijke situatie.

Derhalve kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens aanreikt die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoekster slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus werd door de Raad reeds als volgt geoordeeld: *"Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde verblijf in Kapisa. Tijdens het gehoor heeft verzoekster verklaard dat zij in Kaboel geboren is, dat zij daar tot aan haar vlucht in 1996 altijd gewoond heeft en dat haar broer, haar zussen en haar andere familieleden nog steeds in Kaboel verblijven (gehoorverslag CGVS 3 juli 2009, 2). De Commissaris-generaal heeft in zijn beslissing omstandig gemotiveerd waarom burgers op dit ogenblik in de stad Kaboel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet en brengt evenmin elementen aan waaruit blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Aldus toont verzoekster niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat zij bij een terugkeer naar Kaboel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."* Verzoekster brengt ook in het kader van de huidige procedure geen elementen bij waaruit zou moeten blijken dat er in Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS